

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Pavla Pavlíka, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Teplicích**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 109 EC 1246/2011, ve věci žaloby o zaplacení 61.279,-Kč s příslušenstvím: žalobce: ČEZ ICT Services, a.s., IČ 264 70 411, se sídlem Praha 4, Duhová 1531/3, zastoupeného Mgr. Davidem Jungerem, advokátem v Ostravě, 28. října 438/2019, a žalovaného J. V.,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 109 EC 1246/2011, **je soud**.
- II. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 71 a ze dne 27. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 - 72, **se zrušují**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 8. 4. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Teplicích, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 109 EC 1246/2011, týkající se žalobcem poskytnutých služeb žalovanému, v celkové výši 61.279,-Kč s příslušenstvím.

Z příslušného soudního spisu se podává, že se žalobce návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Teplicích dne 29. 12. 2011, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 61.279,-Kč s příslušenstvím, a to z titulu poskytnutých komunikačních služeb v mobilních sítích, zahrnujících zvýhodněné volání a pronájem mobilních telefonů a SIM karet. Okresní soud v Teplicích návrhu vyhověl a dne 7. 8. 2012 vydal pod čj. 103 EC 1246/2011 – 51 elektronický platební rozkaz, kterým žalovaného zavázal k úhradě žalované částky. Dne 15. 10. 2012 obdržel okresní soud odpor žalovaného. Usnesením ze dne 18. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 71 Okresní soud v Teplicích řízení ve věci zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok II.); výroky III. a IV. rozhodl o nákladech řízení a o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci. Usnesením ze dne 27. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 72 byla opravena zjevná nesprávnost

výroku IV. usnesení ze dne 18. 3. 2013. Svůj postup okresní soud odůvodnil tím, že z obsahu žaloby a Smlouvy o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích, uzavřené mezi účastníky dne 26. 9. 2007 (dále jen „Smlouva“), vyplývá, že jejím předmětem bylo poskytování komunikační služby žalobcem žalovanému, což zahrnovalo zvýhodněné volání pro potřebu zaměstnanců společnosti skupiny ČEZ, jakož i pronájem mobilního telefonu a SIM karet. Z tohoto důvodu posoudil věc jako spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, týkající se povinností uložených zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), přičemž podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích tyto spory rozhoduje ČTÚ. Za této situace okresní soud dovodil nedostatek své pravomoci pro projednání a rozhodnutí dané věci a s odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) řízení ve věci zastavil a věc postoupil ČTÚ k dalšímu řízení.

Z příloh připojených k žalobě vyplývá, že žalobce (vystupující v té době pod obchodní firmou *ČEZnet, a. s.*) a žalovaný uzavřeli dne 26. 9. 2007 Smlouvu, jejímž předmětem bylo „*poskytování komunikační služby v mobilních sítích, součástí které je pronájem mobilního telefonu, SIM a zvýhodněné volání, pro potřebu zaměstnanců společnosti skupiny ČEZ*“ (čl. I.). Žalobce byl v této smlouvě označen jako „*poskytovatel*“, žalovaný jako „*účastník*“. Dále se ze smlouvy (čl. I.) podává, že „*[p]oskytování komunikační služby v mobilních sítích se řídí Všeobecnými podmínkami poskytování služeb elektronických komunikací prostřednictvím mobilních bezdrátových sítí společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., (...) a aktuálním Ceníkem základních a volitelných služeb.*“ Podle čl. II. Smlouvy se účastník za poskytování služeb dle čl. I. „*zavazuje platit poskytovateli měsíční cenu, která je složena ze dvou položek, a to z měsíční ceny za pronájem mobilního telefonu (...) a z přefakturace měsíčních poplatků za službu od operátora Telefónica O2.*“ K žalobě byla přiložena též kopie žádostí o poskytování služeb elektronických komunikací sítí O2, podaných žalobcem dne 21. 9. 2007 u společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Z jejich obsahu se podává, že žalobce, jako „*účastník*“, požádal shora uvedeného operátora o aktivaci programu služeb O2 Optimum Profi VPN a to pro dvě telefonní čísla, uvedená ve Smlouvě, kterou žalobce dne 26. 9. 2007 uzavřel s žalovaným.

ČTÚ s právním názorem vysloveným v usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 - 71, nesouhlasí a podal proto ke zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že jeho rozhodovací pravomoc je zákonem o elektronických komunikacích [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1] vymezena tak, že rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. V tomto smyslu je zvláštním senátem konstantně judikováno, že aby byla dána pravomoc ČTÚ rozhodovat, musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Musí se jednat o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, respektive uživatelem na straně druhé (osobní vymezení sporu), přičemž spor se musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Právě nesplnění podmínky osobního vymezení sporu ČTÚ namítá. Má za to, že v dané věci žalobce žalovanému pouze zprostředkoval poskytování služeb elektronických komunikací ze sítě skutečného poskytovatele, kterým byla společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Tato skutečnost dle jeho názoru plyne z čl. II. Smlouvy, kde je stanoveno, že se měsíční cena skládá z ceny za pronájem mobilního telefonu a z přefakturace měsíčních poplatků za službu od operátora „*Telefónica O2*“. V tomto smluvním vztahu tedy žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost, na čemž nic nemění ani fakt, že formálně je Smlouva označena jako Smlouva o poskytování komunikačních služeb. Navrhovatel nepochybně, že služby, jejichž zaplacení se žalobce na žalovaném domáhá, jsou službami elektronických komunikací ve smyslu

§ 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích; předmětem žaloby je však spor vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, k jehož rozhodování je dána pravomoc soudu. Tento názor navrhovatel podpořil odkazem na předchozí rozhodnutí zvláštního senátu v obdobných věcech, kde zvláštní senát dospěl ke shodnému závěru. Z uvedených důvodů proto ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 71, ve znění usnesení ze dne 27. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 72, zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvážil následovně:

Okresní soud v Teplicích v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát konstantně judikuje, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích současně naplněn osobní i věcný předpoklad (viz například usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12 a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 – 9; citovaná rozhodnutí zvláštního senátu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že navrhovatel popírá existenci osobního předpokladu účastnického sporu vymezeného v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, zabýval se zvláštní senát tím, zda se v posuzovaném případě jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 citovaného zákona na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Osobní předpoklad založení rozhodovací pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálu po sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, která nabízejí obsah prostřednictvím sítí služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášenými sítěmi poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku uvedenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*, popřípadě musí osoba uživatele splňovat

charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) tohoto zákona, podle kterého *uživatel* se rozumí *každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*.

Jak bylo již výše popsáno, z obsahu Smlouvy ze dne 16. 9. 2007 i žádostí žalobce o poskytování služeb elektronických komunikací sítí O2 ze dne 21. 9. 2007 jednoznačně vyplývá, že se žalobce pro žalovaného zavazuje poskytovat mobilní telekomunikační služby společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.; je to žalobce, kdo je zákazníkem této společnosti a kdo pouze umožňuje uživateli využívat služeb tohoto mobilního operátora, a to na základě smluv, které s ním uzavřel na základě zmiňovaných žádostí ze dne 21. 9. 2007. Rovněž poskytované komunikační služby jsou dle Smlouvy žalovanému pouze přefakturovány od reálného poskytovatele těchto služeb, společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je v dané věci podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a telekomunikačního operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Žalobce, jako osoba, která umožňuje účastníkům (třetím osobám) využít služeb elektronických komunikací jiného subjektu - operátora - v rámci vymezeném samostatnými smluvními vztahy žalobce s touto osobou, sám služby elektronických komunikací neposkytuje a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je v dané věci pouze zmiňovaná společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s. Fakt, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, potvrzuje i databáze vedená návrhovatelem (na adrese <https://www.ctu.cz/vyhledavaci-databaze/evidence-podnikatelu-v-elektronickych-komunikacich-podle-vseobecneho-opravneni.html>); zvláštní senát, který rozhoduje na základě skutkového a právního vztahu ke dni svého rozhodování (viz rozhodnutí publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS) nahlédnutím do uvedené databáze uvěřil, že jimi žalobce neprochází. Pro úplnost lze poznamenat, že pro posouzení právního vztahu mezi žalobcem a žalovaným není rozhodující, jakým způsobem byla smlouva tento smluvní vztah zakládající označena. Zvláštní senát již v usnesení ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 14/2010 - 8, publikovaném pod č. 2115/2010 Sb. NSS, vyslovil pravidlo, že pro určení orgánu příslušného rozhodovat spory vzniklé na základě smlouvy „není relevantní, jak byla předmětná smlouva formálně označena, nýbrž její skutečný obsah“. Samotné sjednání smlouvy, označené jako „Smlouva o poskytování komunikačních služeb“, proto neznamená automatické založení pravomoci návrhovatele rozhodovat spor z ní vzešlý. Zbývá konsekventně dodat, že za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích nelze považovat ani žalovaného, neboť ten neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by byla ve věci dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet shora uvedeného poskytovatele komunikačních služeb (byť prostřednictvím žalobce), musel by mezi ním a některým z těchto poskytovatelů existovat právní vztah. Existenci takového právního vztahu však zvláštní senát, jak bylo výše popsáno, nenalezl.

Zvláštní senát proto uzavřel, že v dané věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, zakládající rozhodovací pravomoc návrhovatele.

Dále se zvláštní senát zabýval i tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc návrhovatele podle § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, a přistoupení k dluhu či přistoupení k závazku*. O takovou situaci se v posuzované věci v souvislosti se službami poskytovanými žalobcem nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci návrhovatele k rozhodování sporů tehdy, došlo-li jen ke změně subjektů

závazkového vztahu, aniž by se měnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi žalovaným a poskytovatelem komunikačních služeb (společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) žádný právní vztah nevznikl, nejsou naplněny ani podmínky pro použití shora zmiňovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci ČTÚ pro rozhodování sporu mezi žalobcem a žalovaným, ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, existencí věcné podmínky podle § 129 odst. 1 citovaného zákona se zvláštní senát již nezabýval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě není navrhovateli svěřena pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobcem a žalovaným; zvláštní senát proto rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 109 EC 1246/2011 je soud (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát současně zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu (soud) odepřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 71, jakož i na něj navazující opravné usnesení ze dne 27. 3. 2013, čj. 109 EC 1246/2011 – 72, neboť odporují výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud v Teplicích.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. března 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu